

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
งาช้าง
จอมจักรา
2

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหารัชา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทโธปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเซนต์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้้งาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 22

ตอน แงชายจอมจักรา

182

เกือบเที่ยงของวันรุ่งขึ้น ทั้งคณะตื่นขึ้นมาพร้อม ๆ กัน สภาพอันครึ้มสลัวของอากาศและการเพ็งจะนอนหลับสนิทไปเมื่อตอนใกล้หัวรุ่งของเมื่อคืนที่ผ่านมา ทำให้ตื่นสายล่วงเวลาเข้ามาถึงครึ่งวัน

สิ่งแรกที่ทุกคนรู้สึกก็คือความหิว แต่ก็เต็มไปด้วยความกระปรี้กระเปร่า และเพียบพร้อมไปด้วยพลังกำลังอันเนื่องมาจากการพักผ่อนพอเพียง

รพินทร์สั่งให้เก็บของเพื่อเคลื่อนย้ายออกมาจากถ้ำที่พัก ในทันทีที่ทุกคนคลายความงัวเงีย พวกพรานพื้นเมืองล่วงหน้าออกไปตั้งขบวนคอยกันอยู่ก่อนแล้ว ฝ่ายเจ้านายทั้งหมดรวมทั้ง

พรานใหญ่ ตรงเข้าไปที่โครงกระดูกของเจ้าของลายแทงอีกครั้ง เพื่ออำลา

“เมื่อคืนนี้ ภายหลังจากที่เราพบโครงซากของเขาแล้ว เขาไปเข้าฝันบอกอะไรเธออีกหรือเปล่า น้อย?”

ไชยยันต์ถามขึ้น ขณะที่ทั้ง 5 คนยืนรายล้อมโครงกระดูก อยู่

หมอดารินสันตிரชะ

“ไม่แล้วพานอีกเลย ฉันหลับสนิทไม่ฝันอะไรสักอย่าง หลังจากนั้น ทั้ง ๆ ที่อยากจะฝันถึงเขา อธิษฐานภาวนาไว้ด้วยซ้ำ”

“ก็น่าเสียดาย เขาน่าจะไปเข้าฝันบอกอะไรต่ออะไรเธอ ได้อีกมากทีเดียว เกี่ยวกับการเดินทางที่ควรจะเป็นประโยชน์ สำหรับเราทุกคน”

“นั่นนะสิ...ฉันก็คิดหวังไว้เช่นนั้น แต่ไม่มีวิ้วแววอีกเลย มันคล้ายกับว่าการที่เขาไปเข้าฝันฉันในครั้งแรก ก็เพื่อจะบอก

เตือนให้เรารู้ว่า พวกเราเดินทางมาพักอยู่ในถ้ำของเขา และ
ทักทายปราศรัยในฐานะเจ้าของสถานที่เท่านั้น”

ภายหลังการเคารพบอกอำลาแก่ชาวโครงกระดุกนั้น ทั้ง
5 คนก็ออกมาพบกับแสงสว่างของทิวกาลเบื้องนอก ซึ่งมองเห็น
ภูมิประเทศกว้างไกลโดยตลอด

“โชคดีจริง ๆ”

เสียงมาเรียพึมพำเบา ๆ

“ทำไมรี?”

ดารินยืนอยู่ใกล้ที่สุด ได้ยินเข้าก็ทักขึ้น

หม่อมสาวซีมือขึ้นไปบนท้องฟ้าที่มีสีส้มเหมือนเคลือบไว้
ด้วยมุก ไม่สว่างแผดจ้าจนเกินไปนัก และขณะนี้มองไม่เห็น
ดวงตะวัน เพราะเมฆสีขาวมัวเป็นฉากอำพรางไว้

“รู้ไหมน้อย พระเจ้าหรือมิฉะนั้นก็สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย
ช่วยเราเป็นอย่างมาก คือช่วยอำพรางแสงอาทิตย์ไว้ ไม่ให้ส่อง
กล้าเกินไปนัก เธอรู้ไหม ในภูมิประเทศที่ปกคลุมขาวโพลน
ไปด้วยหิมะทุกหนทุกแห่งแบบนี้ ถ้าแสงอาทิตย์ส่องจ้ารหว่างที่

เราเดินทาง เพียงไม่กี่ชั่วโมง เราจะบอกเพราะแสงสะท้อนของ
ตะวัน ยกเว้นแต่จะมีแว่นพรางแสงช่วยเท่านั้น”

ไม่มีใครเฉลียวคิดมาก่อนในข้อนั้น มาเรียม่อมจะรู้ดีที่สุด
ในฐานะที่คุ้นเคยกับหิมะดีกว่าทุกคน

“ลูกในท้องเธอมีส่วนช่วยในโชคชัยของเราครั้งนี้ด้วยเมย์
ฉันบอกเธอแล้วว่าเด็กที่มีวาสนาจะเกิดมาได้ ย่อมมีบุญพอกที่จะ
ช่วยแม่ของเขาได้เหมือนกัน”

หมอดารินพูดยิ้ม ๆ เอามือลูบแผ่นท้องอันแบนราบยังไม่
เห็นเค้าว่าจะตั้งครรภ์เลยสักนิดเดียวของแม่เพื่อนสาวต่างผิว

“ก่อนหน้านี้ฉันไม่เคยเชื่อที่เธอพูด แต่เดี๋ยวนี้ฉันเชื่อแล้ว”

อีกฝ่ายตอบด้วยน้ำเสียงเป็นสุข ชื่นชมต่อสายเลือดที่
ก่อกำเนิดขึ้นในตน

เซซฐา ไชยยันต์ และรพินทร์ ยืนพิจารณาตามกฎหมายประเทศ
อย่างพินิจใคร่ครวญโดยรอบแล้วก็บอกกับตนเองว่าภาพรูป
เต้าถันของภูเขาสองลูกที่เห็นเมื่อคืน ขณะที่ยืนอยู่ยังเนิน

จันทร์ ช่างเป็นภาพมายาลวงตาแท้ๆ เพราะบัดนี้ ยามเมื่อเป็นเวลากลางวันซึ่งมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้ถนัดชัดเจนและโดยมุมที่เข้ามาในระหว่างร่องเนินบรรจบกันทั้งสองปาก ลักษณะมันไม่มีทางจะมองเป็นฐานทรวงอกของสตรีไปได้เลยจนนิดเดียว

มิหนำซ้ำ เมื่อหันกลับไปทางด้านใต้อันเป็นสถานีเนินจันทร์ที่มาพักตั้งหลักกันอยู่ถึงสองวัน และเพิ่งจะจากมาเมื่อคืนนี้เอง ทุกคนก็งงกันไปหมด เพราะมองไม่เห็นฐานลักษณะอย่างที่คิดว่าควรจะเป็นเสียแล้ว แม้วินทร์ ไพรวลย์ เองถ้าจะถูกถามในยามนี้ว่า ตำแหน่งไหนคือเนินจันทร์ เขาก็ยังไม่สามารถจะชี้ได้ถูกต้องในทันทีทันใด

ท่ามกลางความเงิบกันไปชั่วขณะนี้ แงชายยืนห่างโดดเดี่ยวออกไปตามลำพังด้านหนึ่ง กำลังใช้อากาการพิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนอยู่เช่นกัน

“คุณตัดสินใจได้ถูกต้องที่สุดแล้ว ผู้กอง ที่รีบขีดเส้นลงในแผนที่ พร้อมทั้งฉวยโอกาสออกเดินทางในทันทีที่เกิดปรากฏการณ์เป็นการชี้เส้นทางนั้นเลย ถ้าปล่อยเวลานั้นให้ผ่านไปเสีย เราต้องหลงแน่ๆ ภูเขารูปเต้านมที่เราเห็นอยู่เมื่อคืนนี้

พอมาเช้าวันนี้และขณะที่เรายืนอยู่ในระหว่างกลางของมัน ทั้งสองลูกนี้ไปกันคนละเรื่องคนละลักษณะเลย มาเห็นใกล้ๆ คำหัวเราอยู่ในขณะนี้ ไม่เห็นว่ามันจะมีรูปร่างเป็นเต้านมที่ตรงไหน นอกจากภูเขาสูงมีทิวคดๆเคี้ยวๆเหมือนภูเขาทั่วไปนั่นเอง จนกระทั่งทำให้ผมชักจะไม่แน่ใจว่า เราบ้ายหน้าเข้ามาตรงเป้าหมายเช่นที่เห็นเมื่อคืนนี้หรือเปล่า ถ้าไม่ใช่เพราะเชื่อมือคุณ กับพยานหลักฐานโครงกระดูกของเจ้าของลายแทงที่เราพบในถ้ำนั้นเป็นเครื่องยืนยัน”

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นด้วยเสียงหนัก ตาเป็นประกายด้วยความชื่นชมในมัคคุเทศก์ผู้นำทาง

พรานใหญ่แม้มริมฝีปากแน่น คงกวาดตาสำรวจไปรอบด้านอยู่เช่นนั้น ไชยยันต์ มาเรีย และดาริน พิจารณาภูมิประเทศที่แปลกตาไปอย่างตื่นใจ

ทุกสิ่งทุกอย่างมันดูลึกลับแปลกประหลาดไปหมด

คำบอกเล่าหรืออีกนัยหนึ่งคำสั่งของลายแทง บัดนี้พิสูจน์ชัดออกมาแล้วว่า มีความหมายอย่างแท้จริง ถ้าผิดกาลเวลา ผิดสถานที่ซึ่งระบุกำหนดไว้ ประตูลงของเส้นทางจะไม่มีวันค้นพบ

ได้เลย แม้แต่ภาพ ‘นางนอน’ อันเป็นตำแหน่งที่หมายเนินจันทร์
ยามนี้ ก็หันกลับไปมองไม่เห็นร่องรอยเค้าโครงอะไรทั้งสิ้น
นอกจากจะสังเกตที่เขาคิระเทพซึ่งตั้งเด่นอยู่ยังพื้นที่ราบต่ำ
ลึบ ๆ ลงไปเบื้องล่าง มองจากบนตำแหน่งที่ทุกคนยืนอยู่ใน
ขณะนี้เหมือนจอมปลวกเล็กๆ ที่งอกขึ้นมากลางที่ราบกว้างใหญ่
ไพศาล ภายในหุบเขาล้อมรอบไปด้วยทิวเขาทะยานเยื้องฟ้า
รอบทิศ

ภายหลังตรวจภูมิประเทศอยู่อีกครู่ใหญ่ จอมมัคคุเทศก์
ก็ยิ้ม แล้วบอกกับคณะเจ้านายของเขาว่า

“ถ้าผมรอดตายกลับไปได้ ผมจะเขียนแผนที่เส้นทางสายนี้
ให้ใครก็ตามที่จะมาตามแผนที่ของผม สะดวกกว่าแผนที่ของ
มังมหานรธาเสียอีก และไม่จำกัดฤดูกาลวันเวลาด้วย การเดิน
จะย่นระยะทาง ย่นเวลา และไม่ลำบากยากเย็นเหมือนเช่นที่เรา
เดินทางมาแล้วจากการซบอกลายแทงฉบับนี้ ขณะที่ผมยืน
อยู่ที่นี่ ผมรู้แล้วว่าแผนที่ของผมควรจะเขียนอย่างไร เพื่อจะช่วย
ให้ผู้ที่ยึดถือตามเส้นทางในแผนที่เดินทางได้ง่าย ๆ ไม่ต้องรอวัน
ขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสองเลย”

“คุณคิดว่าคุณเก่งกว่ามังมหานรธาอีกหรือ?”

ดารินลืมนตาโต ร้องถามมา

พรานใหญ่หัวเราะเบาๆในลำคอ

“เปล่า! ผมไม่เก่งไปกว่ามังมหาราชาผู้เป็นเจ้าของลายแทง
เดิมหรอก แต่อันเนื่องจากที่ผมได้เดินตามคำสั่งของเขามาจน
พบความจริง ทุกสิ่งทุกอย่างในเส้นทางสายนี้แล้ว ผมยอมจะทำ
แผนที่ซึ่งย่นระยะทางสะดวกกว่าเขาได้ โดยอาศัยหลักความจริง
นั่นเอง ไม่เพียงแต่ผมเท่านั้น คุณชายหรือคุณไชยยันต์ก็ยอมจะ
ทำได้เช่นกัน”

“ผมยังนึกไม่ออกแฮะ ผู้กอง ว่าจะเขียนแผนที่อย่างไร
ให้ดีกว่าเท่าที่เจ้าของเดิมเขาทำไว้ให้เราแล้ว”

ไชยยันต์กะพริบตาแงๆ ครางออกมาอย่างจบบัญญา

“ยืนอยู่ตรงนี้ ทุกคนพอจะชี้ถูกไหมครับ ว่าตำแหน่งไหน
คือเนินจันทร์ที่เราจากมาแล้ว”

“ไม่มีทาง นอกจากเดาเอาเท่านั้น ไช้ไหมเฮษฐา?”

“เออละครับ เป้าหมายเนินจันทร์อาจมองยาก เมื่อเราขึ้นมาอยู่บนนี้แล้ว คราวนี้ลองใช้สามัญวิญญ์ในละแวกใกล้เคียงกับเนินจันทร์ มีเป้าหมายอะไรบ้างที่พอจะยึดเป็นหลักสังเกตได้”

“ก็เขาคิระเทพ”

ท่านหัวหน้าคณะพูดอย่างระมัดระวัง พยายามจะอ่านความคิดของพรานนำทางผู้ยิ่งยง

“ครับ เขาคิระเทพ นั่นคือสิ่งที่เราควรจะสังเกตเป็นหลักได้ง่ายที่สุดเมื่อยืนอยู่บนนี้ ว่าแต่ว่า ชี้ถูกไหมครับ เขาคิระเทพอยู่ที่ไหน?”

ทุกคนฝ่ายนายจ้างของเขาคิระเทพหันกลับไปจ้องทิศทางเดิมเป็นตาเดียว มันไม่เป็นการยากนัก ที่ทั้ง 4 คนจะชี้ไปยังจอมปลวกโดดเดี่ยวอันแลเห็นอยู่ลิบๆโดยไม่มียอดอื่นใดมาปะปนให้สับสน

“นั่นใช่ไหม คล้ายๆเสาหลักที่ปักอยู่กลางพื้นราบข้างล่างโน่น”

รพินทร์ยิ้ม ก้มศีรษะ

“ครับใช่ นั่นแหละ คือเขาคิวะเทพ ที่นี้เรามองเห็นเขาคิวะเทพอยู่โน่น ส่วนขณะนี้เราก็นั่งมาเฝ้าอยู่ที่นี้ ซึ่งตรงตามเป้าหมายกำหนดบอกแล้วของแผนที่ลายแทงฉบับเดิม การที่เราจะทำแผนที่เส้นทางเดินจากเขาคิวะเทพมายังร่องระหว่างเนินเขาสองลูกนี้มันยากนักหรือครับ”

“โอะโห!”

ไชยยันต์ขมวดคิ้ว

“นี่ออกหรือยังครับ ความลึกลับทั้งหลายตามคำสั่งของลายแทงฉบับเดิมมันก็ไม่ใช่อะไรเลวไหล ผู้เขียนเห็นอย่างไรเข้าใจอย่างไร เขาก็เขียนบอกลงไปเช่นนั้น ครั้งแรกเราไม่รู้เส้นทางมาก่อน เราก็ต้องยึดถือหลักตามเขาทุกฝีก้าวเป็นธรรมดา แต่เมื่อเราได้รู้ทางเสียแล้วเช่นนี้ มันเป็นการง่ายมากในการที่จะเขียนแผนที่ตามข้อเท็จจริงของภูมิศาสตร์ ความจริงนับตั้งแต่ออกจากภูเขานิลาภูจนมา เราจะสามารถลัดทางได้อีกหลายช่วงทีเดียว อย่างน้อยก็ขีดเส้นทางมาที่หลุมอุกกาบาตที่ 3 เลย ต่อจากนั้นก็ลากเส้นมาเนินจันทร์ จากเนินจันทร์ก็ตัดดิ่งมาที่จุดตรงที่เราเฝ้าอยู่เดี๋ยวนี้ ไม่ต้องรอให้เกิดปรากฏการณ์ในวัน 5 ค่ำ เดือน 12 ให้เสียเวลา ใครเดินตามเส้นทางของเรา

โดยไม่ผิดองศาออกไป ก็ย่อมจะมาถึงที่นี้ได้อยู่วันยังค่ำ และมาถึงในเวลาไหนก็ได้ทั้งสิ้น จะอย่างไรเสีย ตำแหน่งแห่งที่มันเปลี่ยนแปลงได้อยู่แล้ว แต่ภูมิประเทศสิ่งแวดล้อมตามที่สายตาเห็นแต่ละครั้งอาจเปลี่ยนแปลงได้ อย่างเช่น รูปนางนอนอันเป็นตำแหน่งเนินจันทร์นั้นก็เหมือนกัน ถ้าเรามาผิดมุมผิวดิศภาพที่เราจะเห็นเป็นรูปนางนอนก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไป ถึงภูเขารูปเต่าถันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าไม่เกิดเป็นปรากฏการณ์ตามวันเวลา เช่นเมื่อคืนนี้ เราก็มองไม่เห็นเป็นรูป อย่างที่ลายแทงฉบับเดิมบอก แต่ทั้งเนินจันทร์และภูเขาเต่าถันตามที่ระบุไว้ในลายแทงนั้นเป็นสถานที่ซึ่งมีตำแหน่งที่อยู่แน่นอนของมัน ถ้าเราเขียนแผนที่ชี้ทางให้ผู้ที่จะได้เดินตามมาสามารถเข้าถึงโดยแม่นยำเท่านั้น เขาก็ไม่ต้องมาเสียเวลารอฤกษ์ยามกำหนดกฎเกณฑ์อะไรทั้งสิ้น ดังมาตามแผนที่เท่านั้น เป็นถึงได้อยู่วันยังค่ำ”

“จริงของคุณ ผู้กอง จริงที่สุด ขอให้เราเห็นชัดในระหว่างจุดต่อจุดเท่านั้น การทำแผนที่ก็ไม่ยาก แต่ผมยังเชื่อเกี่ยวกับอาถรรพณ์ลึกลับของเส้นทางสายนี้ กลัวว่า...ถ้าผิดไปจากกำหนดฤกษ์ยามแท้จริงของมันแล้ว เราอาจไม่พบสิ่งที่เราต้องการพบเลยก็ได้ ต่อให้พยายามกันชั่วชีวิต ก็จริงอยู่ถ้าจะพูดกันในแง่ความจริงของวิทยาศาสตร์ ที่ว่าสถานที่ย่อมจะเปลี่ยนแปลง

โยกย้ายไม่ได้ แต่เราก็ยอมรับกันมานานตลอดเส้นทางสายนี้ ไม่ใช่หรือว่า...กฎของวิทยาศาสตร์ไม่สามารถให้ประโยชน์อะไรแก่เราได้เลย”

เซซฐาแย้งมาด้วยอาการไคร่ครวญลึกซึ้ง

รพินทร์นั่งคิด แล้วก้มศีรษะลงรับโดยดุษณี

“ก็อาจจริงอย่างที่คุณชายพูดเหมือนกันครับ เอาละ วันนี้เราจะพิสูจน์กันเป็นครั้งสุดท้าย ว่าเหนือยอดทิวของเขาสูงที่ เราจะไต่ขึ้นไปนี้ มีถนนสายใหญ่ที่จะนำไปถึงปราสาทของ พระอุมาเทวี อันเป็นแหล่งเก็บขุมทรัพย์มหาศาลจริงหรือไม่ ในลายแทงบอกไว้ว่า โดยถนนสายนี้ ใช้เวลานาน 3 วัน ก็จะถึง ตั่วมหาปราสาท”

ก่อนที่จะจ่อมักคุเทศก์จะสั่งให้เคลื่อนขบวนไต่ขึ้นเนินเขา ทางซีกซ้ายมืออันเป็นทางลาดประมาณ 45 องศา และเห็นหิน สีเทากับหิมะสีขาวแซมสลับกันอยู่ทั่วไป หมอदारिनก็เรียกทุกคน เข้ามาประชุม แจกอะไรอย่างหนึ่ง ลักษณะเหมือนยาเม็ดแบนๆ กลมๆ แต่ละเม็ดมีขนาดโตกว่ายาประเภทแก้ปวดหัวตัวร้อน

ประมาณ 2 เท่า โดยแจกให้คนละเม็ดไม่ว่าจะฝ่ายของหล่อน
หรือฝ่ายพรานพื้นเมืองทุกคน

“ยาอะไรนี่ นายหญิง บุญคำยังไม่ได้เป็นอะไรสักอย่าง
นายหญิงให้กินยาทำไม?”

ตาพรานเฒ่า ตัวแทนของฝ่ายลูกหาบถามขึ้นอย่างสงสัย
อย่างว่าแต่บุญคำหรือพวกนั้นเลย แม้แต่เซษฐา ไชยยันต์ มาเรีย
หรือรพินทร์ เองก็ออกจะงง ต่างพลิกยาเม็ดลักษณะประหลาด
สีน้ำตาลเข้มดูอยู่ไปมา และมองหน้าแพทย์ประจำคณะผู้แจกให้

“ส่างปามียาแก้พิษ”

นายหญิงพูดเรียบ ๆ ซ้ำ ๆ หน้าตาเฉย

“แกชಾಯมียาแก้งอย บุญคำมียาแก้หนาว ใครต่อใคร
ในพวกเราล้วนมีของดีกันทั้งนั้น จะไม่ให้นายหญิงมีดีบ้างเชียว
หรือ”

พวกนั้นยิ่งงงจัด

“นายหญิงเป็น ‘หมอหลวง’ ยังไงละ รักษาอาการเจ็บไข้-
ได้ป่วยของพวกเราทุกคน”

ฉันว่า

“นั่นมันเรื่องธรรมดา ยังไม่เก่งเหมือนพวกของบุญคำ
นักหрок ที่แจกให้ไปนั้นนะ ‘เก่ง’ พอๆกับพวกของบุญคำ
ทีเดียว”

“อะไร นายหญิง?”

“บอกก่อน ทุกคนหิวไหม?”

“หิว? โธ่ นายหญิงถามได้ ไส้จะขาดอยู่แล้ว”

สร้างปาบ่นอุ้อในภาษาของมัน ทำหน้ามึน ภายหลังเมื่อ
มาเรียบแปลข้อความของนายหญิงให้ฟัง

“ดีแล้ว ถ้าใครหิวก็กินยาเม็ดที่ฉันแจกให้มันเสีย มันคือ
‘ยาแก้หิว’ จะเคี้ยวหรือจะกลืนก็ได้ แล้วกินน้ำตามเข้าไป แล้ว
ต่อจากนี้ไปอีก 6 ชั่วโมง จะไม่รู้สึหิวอีกเลย”

“น้อย!!”

เซซฐากับไชยยันต์ลืมตาโพลง ร้องออกมาพร้อมกัน

ดารินหัวเราะเสียงใส แล้วบอกว่า

“อาหารสก็ดสำเร็จรูปกะ ฟีใหญ่ ให้แคลอรีสูงมาก มันไม่มีรสชาติอะไรหรอก แต่ใช้ประทังชีพได้ในคราวจำเป็นและไม่มีความภาคภูมิใจในการเดินทางของเรา ไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่งเราต้องมีโอกาสใช้มันแน่ๆ จึงเตรียมมาพร้อมในชุดเวชภัณฑ์”

ทั้งหมดที่ได้ยินตะลึงงันไปด้วยความยินดี แม้แต่รพินทร์ไพรวัลย์เอง เขาคิดไปไม่ถึงเลยในความรอบคอบของแม่ดอกฟ้าดารินของเขา สมแล้วที่หล่อเป็นทั้งแพทย์และนักวิทยาศาสตร์ ไชยยันต์นั้นดีใจจนลืมตัว โดดเข้ากอดเพื่อนสาวไว้นั่น ยกลอยขึ้นพื้นร้องลั่นออกมา

“วิเศษจริง! ให้มันได้อย่างนี้สิ แม่ทูนหัว ปัญหาเรื่องกระเพาะหมดไปแล้วสำหรับพวกเราทุกคน แบบนี้ก็ถึงไหนถึงกัน ไม่ต้องห่วงแล้ว”

พรานใหญ่สุดลมหายใจลึกอย่างเข้มข้นที่สุด เมื่อคืนก่อนนอนเขาบอกกับทุกคนไว้เป็นการให้ความหวังว่า พระผู้เป็นเจ้าคงจะประทานอาหารมาให้คณะทั้งหมดในวันรุ่งขึ้น ก่อนที่จะหิวโหยกันจนหมดเรี่ยวแรง เดียวนี้เขารู้แล้วว่า มันเป็นความจริง ‘พระเจ้า’ ก็คือหมอดารินคนสวยนั่นเอง!

มนุษย์เราเมื่อเลิกกังวลถึงเรื่องการกินเสียอย่างเดียว
เท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็เริ่มจะโปร่งใส ตัดภาระไปได้ดีกว่า
ครั้งก่อน

รพินทร์นำเดินเลียบไปในระหว่างร่องเนินนั้นก่อนในระยะ
ไม่เกิน 1 กิโลเมตร จึงตัดขึ้นสู่ยอดเนินยังตำแหน่งเส้นทางที่
เห็นว่ามีหิมะปกคลุมน้อยที่สุด และทางไม่ชันจนเกินไปนัก
ท่ามกลางแสงสว่างของทิวากาลซึ่งอยู่ในระดับพอดี ไม่เป็น
อันตรายต่อสายตาจากแสงสะท้อนของหิมะที่ขาวโพลนอยู่ทั่วไป

ทุกคนคืบหน้ากันขึ้นไปอย่างระมัดระวัง เพราะพื้นหิน
เต็มไปด้วยความลื่น บางแห่งก็เป็นหุบเหวโตรกชอก ซึ่งบัดนี้
เกล็ดหิมะหล่นลงมาทับถมปกคลุมอำพรางตาไว้ ทำให้มองดู
เหมือนพื้นแข็ง แต่ถ้าเหยียบลงไปเพราะเข้าใจผิด ก็อาจถลาลำ
จมหายลงภายใต้กองหิมะสววกๆ นั้น ถ้าไม่ถึงแก่ชีวิตก็อาจ
พิการได้ เขาคอยควบคุมเตือนให้ทุกคนเดินกันในแถวเรียงเดียว
และเหยียบทับซ้ำรอยกันไปโดยไม่แยกเปะปะออกข้างทาง และ
ขอตัวมาเรียกขึ้นมาร่วมเดินเคียงนำอยู่เบื้องหน้า เพื่อคอยปรึกษา

ในเรื่องพื้นที่อยู่ตลอดเวลา ในฐานะที่หม่อมสาวชำนานูใน
ภูมิประเทศแบบนี้มากกว่าเขา

“ถ้าไม่สังเกตเห็นแนวพื้นหินอยู่บ้างเลย อย่าก้าวลงไป
นะไพรวัลย์”

มาเรียกระซิบ ตาสีดอกผักตบคมวาว กวาดมองอย่าง
ระมัดระวังไปมาตลอดเวลา

“มันอาจกล่มดุดตัวเราหายไปเมื่อไหร่ก็ได้ หิมะเพิ่งเริ่ม
จะตกปกคลุมพื้นที่บริเวณนี้เมื่อไม่นานมานี้เอง มันยังไม่แน่นนัก
บางแห่งที่เราเห็นเป็นพื้นราบเรียบน่าจะเดินผ่านไปได้ มันอาจ
เป็นหน้าผาเหว หรือหลุมลึกๆก็ได้”

พลางหล่อนก็หันกลับไปทางเบื้องล่างที่มีพรรคพวก
กำลังไต่เรียงเดียวขึ้นมาเป็นขบวน แล้วทำมือโบกเป็นสัญญาณ
ให้เดินตามรอยที่หล่อนกับรพินทร์ล่องหน้าขึ้นมาก่อนแล้ว
พวกที่น่าเป็นห่วงมากที่สุดก็คือพวกหาบหาม ซึ่งต้องเคลื่อนตัว
ไปด้วยความยากลำบากที่สุด เสี่ยงบุญคำสบถคำโขมจ้องเง
อยู่ตลอดเวลา แก้วพลาดเสียหลักลื่นหกล้ม และพลอยจุดเอา
คู่หาบคือจันให้ล้มลงด้วยหลายครั้งแล้ว คะหยิ่นผู้หาบอยู่เบื้องหลัง

แงซาย ก็ถึงกับกลิ้งเป็นลูกขนุนหลุกหลุมมา เเคราะห์ดีที่เซษฐา ผู้คอยระวังคุมอยู่ก่อนแล้ว คว่าตัวเจ้านักเลงโตหล่มซ้างไว้ได้ทัน ก่อนที่มันจะกลิ้งอย่างไม่รู้ทิศทางลงไปไกลกว่านั้น ทุกๆ เล็กกัน อยู่มีใช้น้อย

ผู้ทีคล่องตัวทีสุดยามนี้ไม่ใช่รพินทร ไพรวลย์ จอม มัคคุเทศก์ หากแต่กลายเป็นมาเรียไปเสียแล้ว หล่อนทำหน้าที่ ‘เรื่อนำร่อง’ อย่างดีเยี่ยม จากประสบการณ์ความชำนาญที่ เหนือกว่าใครทุกคน

ไชยยันต์นั้นนอยากจะเร่งฝีเท้าขึ้นมาให้ทันเมียแหม่ม ของเขา แต่ก็หมดความสามารถ ได้แต่ตัวมเตี้ยมเกาะหม้อยู่กับ เซษฐาและดาริน

“มองขึ้นมาจากข้างล่างนั้นว่า น่าจะเดินขึ้นมาได้อย่าง ง่าย ๆ ทีไหนได้ ลำบากบรรลัยเลย”

ไชยยันต์บ่นกับเพื่อนทั้งสอง

“อดทนหน่อย เราเชื่อกันโดยคำสั่งของลายแทงว่า อีกช่วง เดียวเท่านั้น เราก็คะถึงถนนที่เดินได้อย่างสบายแล้ว ไม่ต้อง รีบร้อน”

เซษฐาบอกยิ้มๆ เขาไม่รู้สีกวิตกอันใดทั้งสิ้น คอยประคองน้องสาวไว้ เมื่อเห็นหล่อนทำท่าจะลื่นเสียหลัก

ทั้งระยะห่างจากพรรคพวกขึ้นไปประมาณ 30 เมตร รพินทร์และมาเรียสำรวจทางเคียงคู่กันขึ้นไป จอมพรานตัดกิ่งสนภูเขาดันหนึ่งที่ขึ้นอยู่ข้างๆริมทาง ลิดกิ่งเล็กๆออกจนเหลือเป็นท่อนยาวประมาณ 2 เมตร แทนไม้ถ่อพยุงตัว และเอาไว้สำหรับทิ่มแทงพื้นเพื่อสำรวจหาความแน่นหรือสวกของหิมะที่ปกคลุมอำพรางตาอยู่

“เล่นสกีเป็นไหม?”

ภรรยาของอดีตนายจ้างผู้ล้วงลับ และปัจจุบันนี้ก็ตกมาเป็นภรรยาของนายจ้างอีกคนหนึ่งของเขาอยู่ดี เอ่ยถามขึ้นน้ำเสียงร่าเริง

“ไม่เคยเลยสักครั้งเดียว นอกจากสกีน้ำ”

“ถ้าได้สกีสักคู่หนึ่งสำหรับฉันเดี๋ยวนี้ก็วิเศษสุด เหมือนได้เกือกแกว่งนั่นแหละ”

หล่อนปรารถนา มาเรียช่างพูดเสมอ ถ้ามีโอกาสใกล้ชิดเขา
ตามลำพัง

“สกีจะมีประโยชน์อะไรขึ้นไปได้ ในเมื่อเรากำลังไต่ทาง
ขึ้นสูงไม่ใช่ลงต่ำ”

“บนหิมะ สกีมีประโยชน์เสมอ ไม่ว่าจะขึ้นสูงหรือลงต่ำ
มันจะทำหน้าที่เป็นท่อนไม้ให้เราจมลึกลงไปในหิมะ และจะเป็น
เครื่องผ่อนแรงโดยการเสือกไถไปแทนการก้าวอย่างของเรา
อย่างเช่นในขณะนี้ ไม่ต้องกลัวเสียหลักหกล้มด้วย”

“นั่นหมายถึงคนที่ใช้มันเป็นเท่านั้น แต่คนไม่คุ้นเคย
มาก่อน ก็ไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้เลย”

“ไฟรวัลย์”

“หือม์?”

“คุณคิดว่าคนสาบสูญคนนั้น ตัดทางขึ้นมาเส้นเดียวกับ
เรานี้ไหม?”

“ผมไม่กล้าเดา แต่เชื่ออย่างเดี่ยวว่า สองคนนั้นเป็น
นักเดินทางเสี่ยงภัยที่สามารถที่สุด ยิ่งกว่าพวกเราทุกคนเสียอีก

ครั้งแรกก็ไม่เชื่อมาก่อน แต่เมื่อสาวรอยตามเขามาเป็นลำดับ
เราก็ก็นึกเห็นในความสามารถของเขาเด่นชัดขึ้นทุกที”

“ฉันก็เชื่อเช่นนั้น แต่...ในถ้าที่เราพักอยู่เมื่อคืนนี้ ไม่มี
ร่องรอยของคนทั้งสองนั้นเลย มันแปลว่า ถ้าเขาผ่านขึ้นมาจาก
นี้จริง เขาก็ไม่ได้แวะพักที่ถ้ำของเจ้าของลายแทงนั้น”

“เขาอาจเลยผ่านไปโดยไม่ทันสังเกตหรือค้นพบก็ได้
และเราก็ก็นึกไม่ได้สำรวจบริเวณนั้นให้ทั่ว อาจมีแหล่งหลบพัก
มากกว่าถ้ำตรงนั้นก็ได้”

มาเรียกมือขึ้นเสียผมที่ปลิวลงมาปรกหน้า แล้วเงย
ขึ้นไปยังยอดเนินเบื้องบน

“รู้สึกเหมือนกับว่า เรากำลังไต่ขึ้นไปหายอดพีระมิดจาก
ผิวเทลาด้านนอก”

หล่อนพึมพำ แต่คำหน้าไม่ส่อแววว่าจะทอดอาลัยหรือ
ท้อถอย

“ไม่น่าเชื่อเลยนะ ว่าจะมีถนนอะไรอยู่บนยอดเนินตามที่
ลายแทงว่า”

“ก็คงเหมือนกับความไม่น่าเชื่อว่าจะมี ‘ปิ่นพระศิวะ’ และ ‘ถันพระอุมา’ อย่างที่เราเห็นประมาณ 5 ทุ่มเมื่อคืน”

“นี่เรากำลังอยู่ในส่วนไหนของโลก ตามภูมิศาสตร์สากลนะ?”

“อาจอยู่ด้านหลังของแผนที่ภูมิศาสตร์สากลก็ได้”

มาเรียจ้องหน้าเขา

“จริงๆนะ ไพรวัลย์ มันน่าจะเป็นดินแดนที่นอกเหนือจากโลกที่เราเคยอาศัยอยู่มาแล้วเสียมากกว่า ฉันมองไม่เห็นสัญลักษณ์อะไรที่แสดงว่าเรายังอยู่บนโลกที่เรียกว่า ‘เอิร์ธ’ เลยสักอย่างเดียว นอกจากพวกเราทั้งสิบสองชีวิต กับหลักฐานของคนทีล่องหน้ามาก่อนเราเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ซึ่งพอจะพิสูจน์ได้ว่า คนเหล่านั้นมาจากโลกเดียวกันกับที่เราอาศัยอยู่”

“บนเส้นทางของมังมหานรธานี้ ถ้าคุณพยายามค้นคว้าหาเหตุผล คุณจะบ้าตายไปเสียก่อนที่จะตายด้วยภัยอื่นใดทั้งสิ้น จงคิดแต่ปัญหาเฉพาะหน้าแต่ละเปลาะ และแก้ไขให้มันลุล่วงไปที่ละขั้นดีกว่า ทั้งหลายแหล่ที่เราเผชิญมาแล้วและกำลังจะเผชิญหน้าต่อไป เป็นความลึกลับอันดำมืด ซึ่งถึงแม้เรา

จะรอดตายกลับไปยังโลกภายนอกได้ เราก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะเปิดเผยให้โลกทราบได้ทั้งสิ้น”

มาเรียชี้มือไปทางตะวันออก ซึ่งสีเขียวชอุ่มของใบสนตัดกับสีขาวของหิมะแลดูเด่น มันเป็นดงไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ที่ขึ้นทึบเป็นป่าให้เห็นครั้งแรกนับตั้งแต่มาถึงเนินจันทร์

“หาทางตัดขึ้นทางป่าสนนั้น จะปลอดภัยกว่าการไต่ขึ้นไปบนทางโล่งแบบนี้ เพราะอย่างน้อยที่สุดเราก็กังพอสังเกตถึงพื้นเบื้องล่างได้ และบางที่เราอาจพบสัตว์”

นั่นเป็นคำแนะนำที่มีคุณค่าที่สุดของมาเรีย

อีกชั่วโหม่งต่อมา ท่ามกลางอากาศอันครึ้มสลัว ทั้งหมดก็พากันมาเดินอยู่บนไหล่เนินตอนหนึ่ง ซึ่งอุดมสมบูรณ์ไปด้วยสนภูเขา หิมะไม่หนาแน่นนักในบริเวณนี้ พวกเขาจะมองเห็นพื้นดินได้ถนัดขึ้น มันเงียบเสียจนได้ยินแต่เสียงลมหายใจหอบและสัมผัสที่แกว่งกระทบในขณะที่เคลื่อนไหวกันไป หนทางพอจะเดินสะดวกขึ้นกว่าครั้งแรก บนเส้นทางอันพอจะเดินสบายขึ้นบ้างนี่เอง รพินทร์และมาเรียจึงลงมาเดินรวมหมู่กับคณะ

อีกชั่วโมงเต็มๆผ่านไป ภายใต้เงาของป่าสนซึ่งทอดขึ้นไปสู่ยอดเขาเบื้องบน ทุกคนเริ่มต้นเต้นยิมนาสติก และเต็มไปด้วยความหวังขึ้นอีกเมื่อเห็นเงาของกวางใหญ่สองสามตัวผ่นตัดหน้าอวบน้ำ เสียงฝีเท้าวิ่งของมันเป็นดังสะท้อนไปในความเงียบและปะทะพวงไม้เตี้ยๆที่ขึ้นสลบอยู่เป็นระยะดังโครมคราม ไชยยันต์รีบสลับโรเฟิลลงจากไหล่ด้วยสัญชาตญาณ แต่มาเรียจับข้อมือไว้ สันตึระะเป็นความหมายห้าม และยิ้มให้

“อย่าตื่นเต้นไปนักเลย ไชยยันต์ ถ้าเราต้องการอาหาร ไพรวัลย์คงจะยิงก่อนเธอแล้ว เพราะเขาเห็นมันก่อนหน้าเธอ ตั้งนานระหว่างที่มันยืนเล็มใบไม้อยู่ริมทาง ก่อนจะตกใจเผ่นตอนที่เราเดินเข้ามาใกล้เมื่อคืนนี้ ถ้าเธอยิงผิดก็เสียกระสุนเปล่า และทำบรรยากาศอันแสนสงบของที่นี่ให้อีกทีก็ครึกโครมไปโดยใช่ที่ ส่วนถ้ายิงถูกก็จะเป็นภาระให้เราต้องเสียเวลาจัดการกับมันก่อนเวลาจำเป็น พวกเราทุกคนยังไม่มีใครหิวหรือต้องการอาหารหรอก เพราะอาหารสำเร็จรูปของน้อย”

ไชยยันต์ยิ้มจืดๆ

“อ้าว! ไม่รู้นี่ เห็นอาหารอย่างดีก็นึกว่าจะเอาไว้เป็นเสบียงก่อน นี่กะว่าจะไม่หาอะไรตุนไว้เลยรี ฟังแต่ ‘ยาอึม’ ของน้อยอย่างเดียว”

“ฉันอุตส่าห์เอาอาหารสำเร็จรูปขึ้นมาแจก ก็เพื่อจะตัดปัญหาเรื่องการกินของพวกเขาออกไปเสีย ในระหว่างเดินเข้าหาจุดหมายสำคัญ ซึ่งยังไม่รู้ว่าจะใช้เวลาสักเท่าไร เราต้องการสงวนเวลาให้มากที่สุด เธอกลับจะมาถ่วงเวลาโดยการยิงกวางตัวนั้นเสียอีก ถ้ายิงได้ก็เห็นจะต้องทิ้งทั้งตัวนั้นแหละ เราไม่มีเวลาพอที่จะหยุดจัดการกับมัน ฟืนไฟก็ไม่มี”

หมอดารินบอก พร้อมกับหัวเราะเบาๆ ไชยยันต์หน้าเซ่อ เมื่อรู้สึกว่ามันจะกลายเป็นคนกะเล่อกะล่าที่สุดของคณะไปเสียแล้ว เซษฐาช่วยบอกมาอีกคนว่า

“จนกว่าเราจะถึงถนนใหญ่เสียก่อน ไชยยันต์ แล้วค่อยหาอาหารกันตามธรรมชาติก็ไม่น่าเป็นห่วงแล้ว แกวนี่ไม่แร้นแค้นนักหรอก อย่างน้อยกวางที่เราเห็นนั่นก็เป็นพยานหลักฐานยืนยันได้อย่างดีว่าเราคงไม่อดกันแน่ ตอนนี้เราจะทำเวลาอย่างเดียวก่อน และอาศัยอาหารสำเร็จรูปของน้อยไปก่อน ถ้าจำเป็น”

“แล้วก็ไม่บอกให้รู้กันเสียล่วงหน้าด้วย ปล่อยให้ผม
หำแต่มาได้ผู้กอง”

ไชยยันต์หันไปต่อว่าพรานใหญ่ผู้มียิม

“ผมนี้กว่าคุณไชยยันต์เห็นกว้างสองสามตัวนั้นตั้งนาน
แล้วเหมือนกัน ไม่นึกว่าเฟิงจะมาเห็นตอนมันตกใจเผ่นเพราะ
เราเดินเข้ามาใกล้”

“ฮือโฮ โง่อยู่คนเดียว...เรา!”

อดีตนายทหารปืนใหญ่บนอุบิปี ดารินเอียงหน้าเข้ามา
กระซิบหน้าตาเฉยว่า

“เฟิงรู้ตัวหรือ?”

ทิวของป่าสนมาสิ้นสุดบริเวณส่วนหนึ่งของมันบนไหล่
ชัน 45 องศา ลาดสูงขึ้นไปเหนือหน้าผาประมาณ 50 เมตร
จอมพรานหยุดชะงัก แหงนขึ้นไปสังเกตบนนั้นอยู่ครู่อย่าง
ไตร่ตรอง บริเวณส่วนที่ลาดชันไปทั้งหมด มองไม่เห็นหินเลย
สักก้อนเดียว นอกจากผิวหิมะกองพูนอยู่ในลักษณะลอนคลื่น

เขาหันกลับมาทำสัญญาณให้พวกลูกหาบปลงของลงจากไหล่
หยุดพักลงชั่วคราว ภายหลังจากบุกตะลุยติดต่อกันเป็นเวลา
ไม่น้อยกว่า 3 ชั่วโมงเต็มๆ

กลุ่มนายจ้างก็ล้อมวงเข้ามา

“มีอะไรไม่แน่ใจหรือ รพินทร์?”

ท่านหัวหน้าคณะถาม

“บนนั้น...” เขาชี้มือ “น่าจะเป็นส่วนหนึ่งของยอดเนินที่
เราพยายามขึ้นให้ถึง ถ้ามีป่าสนขึ้นติดต่อกันไปจนถึงด้านบน
นั้นเลย พวกหาบหามของเราก็คงจะอาศัยเกาะไต่ขึ้นไปได้ แต่
นี่ไม่มีอะไรเลย มีแต่หิมะลื่นๆ ผมกำลังมองหาเส้นทางที่จะอ้อมขึ้น
โดยหาทางที่สะดวกกว่านี้”

ทุกคนแหงนมองตาม

“ดูให้ดีๆ มันอาจเป็นเพียงไหล่เนินส่วนใดส่วนหนึ่งก็ได้
ยังไม่ใช่มียอดแท้จริง ซึ่งเราจะต้องขึ้นสูงกันอีกต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด”

“ผมคิดว่ามันควรจะเป็นส่วนยอดแล้ว สำหรับเนินลูกนี้
แต่จะเป็นยอดตำแหน่งไหนของมันนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะ

โดยมุมที่เรามองขึ้นไปนี้ ไม่เห็นอะไรอีกเลย นอกจากท้องฟ้ากับ
ขอบที่มองคล้ายๆ หน้าผาตัดนั้น”

แล้วเขาก็ชี้ให้ดูรอยเท้ากว้างใหม่ ๆ สามรอย วิ่งย่าหิมะ
ขึ้นไปบนทางลาดชันนั้น

“สงสัยว่าจะเป็นเจ้าสามตัวที่เราเห็นเมื่อครู่ใหญ่”

ทุกคนไล่สายตามรอยเท้ากว้างขึ้นไป แล้วนั่งไปครู่
ถ้าลำพังตัวเปล่า ๆ กัน ทุกคนก็เห็นจะไม่มีปัญหาอะไรทั้งสิ้น
เพราะถึงอย่างไรก็พอจะค่อย ๆ ไต่กันขึ้นไปได้ แต่เรื่องสัมภาระ
หนักที่ต้องแบกหาม เป็นเรื่องต้องคิด

รพินทร์ ไพรวลย์ ควักบุหรีไบตองแห่งออกมาสูบเป็น
ตัวแรก มันขึ้นเสียนแทบไม่อยากจะติดไฟ ทั้งๆ ที่สนไลท์เตอร์
อยู่เป็นเวลานาน ขณะนั้นเอง เซษฐาก็กวักมือเรียกแงซายเข้ามา

“แกคิดเหมือนพวกเราในขณะนี้ไหม แงซาย?”

“คิดยังไง นายใหญ่?”

“อาจมีถนนที่เรากำลังค้นหา อยู่เหนือหัวเราขึ้นไปนี้เอง
แต่ทางชันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับสัมภาระของเรา”

“ถ้านายใหญ่อนุญาต แงชายจะไต่ขึ้นไปบนนั้นก่อนเพื่อดูว่ามีถนนอยู่หรือไม่”

คนใช้พิเศษของคณะตอบด้วยสีหน้าและน้ำเสียงซื่อ ๆ ตามบุคลิกของคนที่ชื่อแงชายตามเคย

“แล้วถ้ามีถนนที่เราต้องการอยู่จริง แกก็นั่งกระดิกตีนยิ้มอยู่บนนั้น ให้ใครสักคนหนึ่งรับหน้าที่หาบของแทนแกตามขึ้นไป โดยลูกไม้เก่า ๆ ไซ้ไหม?”

รพินทร์ถามเรียบ ๆ

แงชายยิ้มเห็นฟันขาว คราวนี้ตอบมาด้วยสำนวนของคนที่เจริญแล้ว

“พวกเราทุกคนจะนั่งกันอยู่ที่นี้ครับ และผู้กองนั้นแหละควรจะไต่ขึ้นไปดูก่อน ถ้าเห็นว่ามีถนนอยู่จริง ก็ให้สัญญาณลงมา ผมจะหาทางที่พอจะสะดวกกว่านี้ นำสัมภาระและพวกเรากันอื่น ๆ ตามขึ้นไป เชื่อว่าคงไม่ต้องอ้อมไกลนัก เพราะสังเกตดูด้านขวามือไม่ห่างออกไปโน่น ทางขึ้นไม่สู้จะชันนัก แต่ถ้าไม่มีถนน ผู้กองเห็นจะต้องลำบาก ไต่กลับลงมาเพื่อหาเส้นทางใหม่”

รพินทร์เหลือบตามองหน้า ดูตบหูรีไปได้ไม่ถึงครึ่งตัว
ก็ปาทั้ง ลูกขึ้นบอกกับทุกคนว่า

“เอาละครับ ทุกคนรออยู่ที่นี้ก่อน ผมจะขึ้นไปดูเอง”

กล่าวจบ เขาก็เอาไฟเฟลสะพายเฉียงไหล่ในท่าที่มั่นคง
ที่สุด ดึงถุงมือหนังให้ตึงกระชับเข้ามา แล้วเริ่มไต่ทางชันอัน
ปกคลุมด้วยหิมะ ทั้งสวกและทั้งสิ้นขึ้นไป ทุกคนจ้องตามหลัง
เขาขึ้นไปเป็นตาเดียว พอร่างของจอมมัคคุเทศก์ได้สูงขึ้นไปได้
ครึ่งทาง แงซายก็หันมาทางนายใหญ่

“เราเคลื่อนได้แล้ว ทุกคนตามแงซายมาเถิด”

นายจ้างทุกคนหันขวับมาจ้องหน้าคนใช้พิเศษเป็น
ตาเดียวอย่างประหลาดใจ

“เราจะไปไหนกัน แงซาย?”

ดาร์นถามเร็วปรือ

“ก็อ้อมหาทางขึ้นไปบนนั้นนะสิ นายหญิง”

“ขึ้นไปทำไมกัน ในเมื่อเรายังไม่รู้เลยว่า ข้างบนนั้นมี
ถนนตรงตามเป้าหมายที่เราต้องการหรือเปล่า รอฟังข่าวจาก
ผู้กองเขาก่อนซิ ประเดี๋ยวก็เสียเวลาเปล่าเท่านั้น”

“มีถนนอยู่แน่นอน นายหญิง ไม่ต้องรอสัญญาณจาก
ผู้กองให้เสียเวลาหรอก เมื่อเขาตัดสินใจเป็นขึ้นไปดู นั่นก็แปลว่า
ผู้กองแน่ใจแล้ว ว่าจะต้องตรงเป้าหมาย และลงว่าถ้าผู้กองแน่ใจ
มันก็ไม่มีวันผิดพลาดไปได้”

เชษฐา ดาริน ไชยยันต์ และมาเรีย มองหน้ากันเองอยู่
ไปมา

“ให้ตายเถอะ ไอ้ไ้กับไอ้จู้ มันมองเห็นอะไรของกัน
และกันอีกแล้ว”

ไชยยันต์คราง

“ความจริงเราก็น่าจะรู้ความนัยนี้ ตั้งแต่เงาขยับรับอาส
ที่จะปีนขึ้นไปดูแล้วไม่ใช่หรือ ว่า! กว่าจะทันสองคนนี่ พวกเรา
ต้องเฝ้าก่อนทุกที”

“เดี๋ยว เอาให้แน่นๆ รพินทร์ขึ้นไปจนถึงแล้ว รอฟังข่าว
จากเขา อีกเดี๋ยวเดี๋ยวเท่านั้น”

เซษฐาผู้ไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย ๆ ทักขึ้นพร้อมกับโบกมือ

รพินทร์ ไพรวลัย ในสายตาของทุกคนที่จับจ้องขึ้นไปใน
ขณะนี้ ไต่ช้า ๆ ขึ้นไปจนถึงขอบบนสุด เขาสิ้น มีอาการเหมือน
จะไถลครูดลงมาสองสามครั้ง แต่ก็หยุดตัวเองในท่าหมอบพังพาบ
แนบพื้นหิมะชั้นนั้นไว้ได้ แล้วในที่สุดก็นำกายหายลับขึ้นไป
เบื้องบน

ทั้งหมดเบื้องล่างจ้องเขม็งกลั่นใจรอคอยฟังข่าวอยู่ด้วย
ความกระวนกระวาย

“เพียง! พบหน้า ขอให้เป็นอย่างที่แกซายว่าเถอะ”

ดาร์รินเฟลอตตัวภาวนาออกมาดัง ๆ

หลายอดีตที่เดียวที่พรานใหญ่ลี้ภัยขึ้นไป ท่ามกลาง
ความเงียบของฝ่ายที่รอคอยเบื้องล่าง โดยไม่มีใครขยับเขยื้อน

แล้วก่อนที่ไซยยันต์จะสิ้นความอดทนเอ่ยปากคำใด
ขึ้นมานั่นเอง ทุกคนก็เห็นเขาไพล่ออกมายืนริมหน้าผา ชูมือขึ้น
เหนือศีรษะโบกมือซ้ำๆไปมา แล้วลดลงป้องปากตะโกนบอก
ลงมาว่า

“พบถนนแล้ว ตรงตามเป้าหมายในแผนที่!”

ดาร์วินแทบจะกระโดดตัวลอยด้วยความดีใจ ไซยยันต์
ไซโยล้นออกมาในขณะที่กระโดดเข้ากอดมาเรียและเชษฐาไว้คน
ละแขน ส่วนพวกพรานพื้นเมืองทุกคน ยกเว้นแวงชายคนเดียว
ให้ร้องสำแดงอาการลิงโลดจนลืมนั่น ทุกคนตื่นเต้นปีติใจเหลือที่
จะกล่าวได้ จากข่าวดีที่ร้องบอกลงมานั้น แม้จะยังไม่ได้เห็นกับ
สายตาตัวเอง

ท่านหัวหน้าคณะยิ้มอย่างเบิกบานเต็มที่ โบกมือตอบ
รพินทร์ขึ้นไป ฝ่ายเบื้องล่างมัวแต่รุ่มรวยดีใจโดยยังไม่สามารถ
จะตัดสินใจทำอะไรได้ถูกอยู่พักหนึ่ง ดาร์วินเข้ามาจับแขนแวงชาย
ไว้

“เธอไม่เคยอ่านอะไรของผู้กองผิดไปสักครั้งเดียว แงชาย
ฉันดีใจเหลือเกิน เราจะได้ไปถึงจุดหมายปลายทางสุดท้ายกัน
เสียที”

ระหว่างที่เบื่องลางยังมัวตื่นตื้นตันยินดีกันอยู่นั้น เสียงจอม
มัคคุเทศก์ตะโกนลงมาอีก คราวนี้เขาพูดกับแงชาย

“นำเจ้านายและพวกของเราทุกคนขึ้นมาได้แล้วแงชาย
อ้อมไปทางด้านซ้ายมือของฉันนี่ มีทางที่จะขึ้นมาได้โดยสะดวก
กว่าทางนี้”

คนใช้พิเศษหันมองหน้านายใหญ่ เหมือนจะเตือนให้
ปฏิบัติตามคำของรพินทร์ แต่เขษฐาป้องปากตะโกนขึ้นไปว่า

“เราสี่คนจะตามขึ้นไปทางเดียวกับคุณ ผู้กอง แต่จะให้
แงชายกับคนอื่น ๆ เอาของขึ้นอีกด้านหนึ่ง”

“ตกลงครับ คุณชาย ใต้ขึ้นมาได้เลย แต่ขอให้ระวังหน่อย
ทางค่อนข้างลื่น”

พรานใหญ่ร้องบอกมา

ท่านหัวหน้าคณะตบไหล่แก ชาย บอกให้พาพวกแบกหาม
ทุกคนแยกอ้อมไปหาทางขึ้น ตามที่พรานใหญ่บอกที่หมาย
กำหนดไว้ให้

“ประเดี๋ยวเราจะพบกันบนนั้น แก ชาย ขอให้โชคดี”

เขากล่าวปนหัวเราะ แก ชายก้มศีรษะให้ แล้วเดินไป
ประจำคันทับกับกะหยิ่น นำขึ้นแบกบ่า คู่อื่นๆก็ปฏิบัติตาม
รวมทั้งเจ้าสำอาง ผู้คอนห่อสัมภาระเดี่ยวตามลำพังคนเดียว
โดยไม่ได้หาคู่กับใคร พอเรียบร้อยก็พากันเดินเป็นขบวนแยก
อ้อมดินเชิงไปในทันทีนั้น เหลือแต่เพียงเชษฐา ดาริน ไชยยันต์
และมาเรีย ซึ่งจัดเตรียมตัวให้รัดกุมเพื่อการปีนตัดขึ้นทางเดียวกับ
รพินทร์ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว โดยการจัดคล้องสายสะพายไรเฟิล
ประจำตัวเสียใหม่

จากนั้น เชษฐาก็ส่งให้มาเรียไต่ขึ้นเป็นคนแรก โดยมี
ไชยยันต์คุมซ่อนอยู่เบื้องหลัง ต่อมาก็เป็นดาริน และเขาปิดท้าย
เป็นคนหลังเพื่อน เพื่อคอยช่วยเหลือหากมีอาการพลัดพลั้ง
ของคนที่ล่องหน้าขึ้นไปก่อน ตามนิสัยอันรอบคอบ

ทั้งสี่คนไต่ตามกันขึ้นไปเป็นแถวเรียงเดียว โดยมีพรินท์
ไพรวลัย ทрудตัวลงนั่งชะโงกอยู่ริมผาด้านบนสุดนั้น คอยทำ
สัญญาณบอกให้ทราบว่าจะขึ้นทางด้านไหน และหลีกเลี่ยง
ทางไหนไว้ ในช่วงแรกก็ขึ้นไปในลักษณะเดิมก่อน แล้วชั่วไม่นาน
ก็เป็นการเอามือทั้งสองเกาะพื้นคลาน และในที่สุดพอชันมากขึ้น
ก็กลายเป็นการคืบกระดืบๆ เหมือนจะเป็นการเลื้อยกันขึ้นไป
ตารินนั้นไหลลื่นลงมาไม่น้อยกว่า 2-3 ครั้ง โชคดีที่พี่ชาย
ไต่ขึ้นมาเป็นคนหลังคอยกุมไว้ จึงใช้ฝ่ามือยันเท้าของน้องสาว
ไว้ได้ ไม่ให้ไหลลื่นลงมาเบื้องล่าง

ช่วงสุดท้าย ก่อนจะถึงหน้าผาที่พรินท์คอยอยู่ก่อนแล้ว
เป็นทางชันมากที่สุดและลื่นเต็มทีเพราะหิมะเกาะแข็งตัว ระยะ
มันเพียง 5-6 เมตรเท่านั้น ที่นั่นเอง พรานใหญ่ผู้เตรียมการคอย
ช่วยเหลืออยู่แล้วก็โรยเชือกส่วนตัวของเขาลงมาให้

มาเรียผู้ไต่มาขึ้นเป็นคนแรก เงยหน้าขึ้นยิ้มกับ
พรานใหญ่ เอานิ้วจรดกันเป็นวงกลมส่งให้เขาเป็นความหมาย
แห่งโชคชัย แล้วคว้าสายเชือกไถล่อนไว้ ขมวดแน่นกับข้อมือ
ที่สวมถุงหนัง จากนั้นก็ใช้สายเชือกที่พรินท์ยึดไว้ด้านบน
ไต่ลากตัวเองขึ้นไปอย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว พอขึ้นไปถึง ก็โยน

เชือกลงมาให้ไชยยันต์ ซึ่งกระทำตามในอาการเดียวกัน จนกระทั่ง
เชษฐาซึ่งเป็นคนสุดท้าย

บัดนี้ ทั้งสี่คนที่ได้ตามหลังรพินทร์ขึ้นมา ยืนจ้องตะลึง
กับภาพที่เห็นด้วยความตื่นใจเหลือที่จะกล่าว

ทางสายหนึ่ง ปลายทางสุดด้านหนึ่ง ได้มาชะงักขาดตอน
ลงยังตำแหน่งที่ทั้งหมดยืนอยู่ชดริมหน้าผานี้ ส่วนปลายอีกด้าน
หนึ่งนั้นจะไปสิ้นสุดลงที่ใด ก็เหลือที่จะคาดคะเนได้ ทอดเป็นเส้น
ลึวลึบราบเรียบ ปราศจากสิ่งใดเกาะกีดขวางของผิวอันเรียบ
ราวกับไฮเวย์ชั้นดี ซึ่งบางส่วนก็ปกคลุมด้วยหิมะและบางส่วนก็
มองเห็นพื้นหินเบื้องล่างนั้น ประมาณไม่น้อยกว่า 30 เมตร และ
ดูจะได้ความกว้างเสมอกันหมดในทุกตอนเท่าที่เห็นมันเลี้ยวลี้ว
ไปสู่ปลายทางอันสุดที่จะกำหนด

“ไม่มีมนุษย์ที่ไหนสามารถสร้างถนนบนยอดทิวเขาสายนี้
ได้ นอกจากเทพเจ้าเท่านั้น!!

“ทางด่วน แต่เป็นด้านของรถถัง วิ่งเรียงกันเป็นหน้า
กระดานได้ไม่ต่ำกว่า 20 คัน”

เสียงใครคนหนึ่งพิมพ์ำทำลายความเงียบขึ้น

“สิ่งมหัศจรรย์อีกชิ้นหนึ่ง ที่เราค้นพบ ตรงตามคำบอกเล่า
ของลายแทง”

เซษฐากระซิบเหมือนจะกล่าวกับตนเอง ส่วนมาเรีย
บีบมือจาริน บอกอย่างงุนงงว่า

“ฉันแทบไม่เชื่อสายตาไปได้เลย น้อย มันเหมือนกับว่า
มีใครเจตนาสร้างไว้ฉันแหละ ถ้าเป็นผลผลิตของทางธรรมชาติ
มันก็ไม่น่าจะเป็นถนนสายที่ยาวได้ระดับเสมอกันถึงเพียงนี้”

หมอดารินเป่าลมออกจากปาก หล่อนมองตามถนนสายนั้น
ซึ่งลึบหายสุดสายตาลงไปตามเนินโค้งของยอดทิวเขาซึ่งเห็นต่ำ
ลึบๆลงไปเบื้องล่างโน้น แล้วหมุนตัวไปรอบๆ กลับไปสำรวจยัง
ปลายทางสิ้นสุด อันเป็นหน้าผาที่ไต่กันขึ้นมาแล้ว

“ปลายทางด้านหนึ่งของมันอยู่ที่นี่”

หล่อนพูดแผ่วเบา

“ตรงที่เราปีนกันขึ้นมาี่เอง สวรรค์ทรงโปรดเกิด ฉันมี
ความรู้สึกเหมือนยืนอยู่บนถนนต่อเชื่อมระหว่างโลกหนึ่งกับ

อีกโลกหนึ่ง โดยที่เรามาถึงจากวิธีถอดวิญญาณฉะนั้น มาด้วยดวงจิต มิใช่จากร่างกายของชีวิตจริง”

ทั้งหมดยังคงยืนรวมกลุ่ม กวาดตาดค้นหาสำรวจภูมิประเทศแวดล้อมรอบด้านโดยไม่ขยับเขยื้อนไปที่ใดอยู่ตรงนั้น มีความรู้สึกเหมือนกับว่า ถ้าทิวเขนเขารอบด้านที่เห็นในระดับต่ำกว่าลงไปทั้งหมดนี้เป็นหลังกาโลก บริเวณที่ยืนกันอยู่ในขณะนี้ก็คือสันกลางหลังกาอันเป็นส่วนสูงสุดที่จะหันมองไปทางใดได้รอบทิศ โดยไม่ติดอะไรบังนอกจากม่านเมฆเท่านั้น

ทุกคนสูดลมหายใจอันเย็นฉ่ำเข้าไปในทรวงอย่างเต็มที่ มีความโลมณัสปีติดีอย่างประหลาดในสิ่งที่พบเห็น หันไปทางจอมมัจจุเทศก์นามสกุลไพรวลัย เห็นเขายืนมองตามเส้นทางของถนนสายมหัศจรรย์นั้นด้วยอาการอันเจี๊ยบขริ่มสำรวจตามบุคลิกปกติของเขา ไม่ส่อความรู้สึกแสดงออกใดๆให้อ่านความคิดได้ทั้งสิ้น

ท่านหัวหน้าคณะเดินเข้าไปเคียงข้างเขา แล้วยกแขนขึ้นโอบไหล่ไว้กอดแน่น ความตื้นตันทำให้พูดอะไรไม่ออกไป ขณะหนึ่ง นอกจากกอดจอมมัจจุเทศก์แน่นอยู่เช่นนั้น ไชยยันต์โคลงศีรษะอยู่ไปมา และบ่นอะไรพำอยู่ในลำคอฟังไม่ได้ศัพท์

เหมือนจะเชื่อต่อภาพที่พบเห็นเสียไม่ได้ ถ้าไม่เกรงใจเพื่อนฝูง
ผู้ร่วมคณะจะกล่าวหาว่าเสียสติไปเสียแล้ว เขาอยากจะเอาปืน
ยิงสลุตขึ้นฟ้าติดต่อกันสามนัดเพื่อแสดงความขอบคุณต่อเทวดา
ฟ้าดิน หรือมิฉะนั้นก็ให้ร้องแบบทาร์ซานให้ดังที่สุด ให้ดังไปถึง
สวรรค์ทีเดียว

“จากห้วงถนนี่ไซ้ไหม ที่สายแถมบอกไว้ว่า ให้เราเดินไป
เป็นเวลา 3 วันก็จะถึงมหาปราสาท ที่เก็บขุมทรัพย์ของ
พระอุมาเทวี”

เซษฐาถามพรานใหญ่ขึ้น ภายหลังเมื่อระงับอารมณ์ลง
ได้เป็นปกติ

“ครับ”

“ถ้าอนุชากับหนานอินคั้นพบถนนสายนี้ก็คงไม่มีปัญหา
เขาคงเข้าถึงจุดหมายปลายทางที่ต้องการแน่ๆ อย่างนั้น
ไซ้ไหม?”

“ผมก็เชื่อมั่นเช่นนั้น”

“คุณคิดว่าทั้งสองคนนั้นพบถนนสายนี้หรือเปล่า?”

“จากหลักฐานครั้งสุดท้ายของร่องรอยบุคคลทั้งสอง ผมแน่ใจว่าเขาจะต้องพบอย่างที่เราพบอยู่เดี๋ยวนี้”

“ถ้าเช่นนั้น ทั้งสองคนก็รอคอยเราอยู่ก่อนแล้ว ที่ปลายอีกด้านหนึ่งของถนนสายนี้ ส่วนจะอยู่ในสภาพเช่นไร มีชีวิต หรือมีแต่โครงกระดูก เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ใช่มั้ย?”

จอมพรานไม่ตอบ เพียงแต่หันมาสบตาเจียบๆ

สุภาพบุรุษในราชสกุลผู้เป็นนายจ้างนั่งไปครู่ ตาประสานนิ่งอยู่ที่เขา และในที่สุดก็ยิ้มเคร่งขรึม

“เอละ รพินทร์...”

เขาพูดหนักแน่นมั่นคงในน้ำเสียง

“จุดหมายปลายทางแห่งการติดตามของเรามองเห็นอยู่แค่เอื้อมนี้แล้ว จากการเริ่มต้นครั้งแรก ที่มีความรู้สึกเหมือนงมเข็มในมหาสมุทร เราจะตามไปดูให้รู้แจ้งเห็นจริงชัดไปกับตาเสียที ว่า...เขาตายที่ไหน อย่างไร?”